

vis Forbindelse mellem dette, at Menighedsraadene nu blev lovfæstet, og dette, at man maatte gaa over til ogsaa at have Provstiudvalg. Denne Forbindelse øjner jeg slet ikke. Men det glædede mig at høre, at Undervisningsministeren saa med stor Uvillie paa disse Provstiudvalg og rigtigt saa, hvad de kunde føre til, idet han udtalte, at dette faste Skelet, man her vilde give vor Folkekirke, ikke vilde fremme men hindre den historiske Udvikling i vor Folkekirke. Jeg maa tilstaa, at det er en meget skarp Dom over disse Provstiudvalg, men jeg kan fuldt ud tiltræde den højtærede Undervisningsministers skarpe Kritik af hans Kollega Kirkeministerens Forslag i saa Henseende. Ogsaa jeg tror, at dette faste Skelet vil komme til ikke at fremme, men at hindre den historiske Udvikling indenfor vor Folkekirke.

Den højtærede Undervisningsminister kunde ikke forstaa, at jeg kunde mene, at der i Lovforslaget om Bispevalg skulde ligge en Stræben hen imod en Forfatning, og navnlig mente han, at hans Forslag i det kirkelige Udvalg i saa Henseende i hvert Tilfælde ikke skulde betyde en saadan Stræben hen imod en Kirkeforfatning. Denne Stræben ligger deri, at man giver Menighedsraadene Opgaver, som gaar langt udover Sognet, strækker sig lige til Stiftsgrænsen, ja, i Virkeligheden gaar langt udover denne Grænse, idet man her giver dem Opgaver af en fælles kirkelig Art. Deri ligger, at Menighedsraadene vil komme til at føle sig som en kirkelig Repræsentation, det kan den højtærede Undervisningsminister være forvisset om. Og saa ligger der tillige i det, at man lader Biskopperne fremstaa paa denne Maade, det, at man giver Biskopperne en helt anden Stilling i vor Folkekirke, end de havde før, en Stilling, som jeg ikke ønsker at være med til at give dem, fordi jeg tror, at det vil være en Fare for den frie Udvikling indenfor de enkelte Sognemenigheder, hvis Ret jeg absolut hævder.

Den højtærede Undervisningsminister hævdede, at hans Kollega Kirkeministeren havde fortsat den grundtvigske Frihedslovgivning i lige Linie, og pegede navnlig paa Loven om Sognebaandsløsning, om Brugen af Kirker, som er i alt væsentligt

en Kodificering af bestaaende Lovregler i saa Henseende. Jeg giver den højtærede Undervisningsminister Ret i, at denne Linie ogsaa findes i Kirkeministerens Kirkepolitik; men der findes ved Siden af denne Linie en anden, som gaar ud paa at opbygge vore Sognemenigheder til en Kirkeforfatning, og denne Linie, hvis Maal den højtærede Kirkeminister aldrig har lagt Skjul paa, kan komme til at træde i høj Grad hindrende i Vejen for den første Linie. Hidtil er der ikke naaet videre frem ad den Vej. Skridtet skal nu gøres, og den højtærede Undervisningsminister maa huske paa, at en Del af Betingelserne for, at den frisindede Linie — saaledes f. Eks. med Hensyn til Frimenighedspræsters Brug af Kirkerne — virkelig kan komme til sin fulde Ret, ligger hos Biskopperne; og ved at indføre disse Valgbiskopper tror jeg ærlig talt, at man fremmer en betydelig Fare i saa Henseende. Jeg mener, at den højtærede Undervisningsminister, som ganske vist i Øjeblikket ryster paa Hovedet, gav mig Ret i saa Henseende, idet han udtalte sin Beklagelse over, at man ikke samtidig med dette Lovforslag om Bispevalg havde fremsat et Lovforslag om Stiftsbaandsløsning. Jeg glædede mig i høj Grad over denne Udtalelse, den indeholder dog netop Frygt for, hvad der kan komme gennem Bispevalget. Jeg mener ogsaa absolut, at der med en Lov om Bispevalg maa følge en Lov om Stiftsbaandsløsning, for at man kan værne Mindretallets Ret.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Kirkeminister. Han udtalte, at det var blevet sagt, at Menighedsraadene manglede social Forstaaelse. Jeg udtalte, at jeg var klar over, at der var Menighedsraad, som havde social Forstaaelse og derfor ogsaa vilde gaa med til Udstykning af Præstegaardene; men jeg gjorde opmærksom paa, at der ogsaa vilde være andre, der ikke vilde gøre det men først og fremmest vilde betragte sig som Vogtere af Kirkegodset og mene, at det skulde blive ved Præstembederne. Men det afgørende for mig er, at man paa dette Omraade vil komme til 900 forskellige Afgørelser af et Spørgsmaal, som kun bør afgøres af den danske Rigsdag, som er hele det danske Folks Fællesrepræsentation. Den højtærede Kirkeminister